

Sygn. akt VI U 667/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2015 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 29 stycznia 2015 r., numer (...)

w sprawie: J. S.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o umorzenie należności z tytułu nieopłaconych składek

oddala odwołanie.

Na oryginalnie właściwy podpis.

(...)

Zaskarżoną decyzją ZUS I Oddział w B. odmówił wszczęcia postępowania w przedmiocie rozpatrzenia wniosku J. S. o umorzenie należności na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą (Dz. U z 2012 r. poz. 1551 - dalej: "ustawa umorzeniowa"), figurujących na koncie (...) spółki z o.o. w S. za które wnioskodawczyni jest odpowiedzialna, jako były prezes zarządu spółki. Organ rentowy zauważył, że wnioskodawczyni nie jest podmiotem uprawnionym do wystąpienia z wnioskiem o umorzenie należności w trybie ustawy umorzeniowej, bowiem zobowiązania wynikające z decyzji z 20 kwietnia 2004 r. zostały przeniesione na nią, jako na osobę trzecią - byłego członka zarządu (...) spółki z o.o. w S. w ramach odpowiedzialności za zobowiązania tejże spółki, zaś J. S. świadczyła tam pracę jedynie w ramach stosunku pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawczyni zarzuciła organowi rentowemu naruszenie prawa materialnego w postaci ust. 1 art. 1 ustawy umorzeniowej. Wskazała, że jako osoba trzecia, odpowiedzialna na mocy decyzji administracyjnej za zobowiązania płatnika składek, mieści się w katalogu osób uprawnionych do złożenia wniosku w omawianym trybie.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania. Wskazał, że skarżąca nie jest osobą trzecią w rozumieniu ust. 1 art. 2 ustawy umorzeniowej, mogącą wystąpić z wnioskiem o umorzenie należności, o których mowa w ust. 1 art. 1 ustawy umorzeniowej.

Przypomniał, że taki wniosek może złożyć osoba podlegająca od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm. - dalej: "ustawa systemowa"), która przed dniem 1 września 2012 r. zakończyła prowadzenie pozarolniczej działalności i nie prowadzi jej w dniu wydania decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

J. S. urodzona (...) była prezesem zarządu (...) spółki z o.o. w S. od 22.08.2001 roku do 23.10.2007 r. Zarząd spółki był jednoosobowy, zaś wnioskodawczyni była w tej spółce zatrudniona na podstawie umowy o pracę na 1/8 etatu. W tym okresie nie prowadziła działalności gospodarczej. Dnia 6.06.2008 r. ZUS wydał decyzję o przeniesieniu na wnioskodawczynię, jako osobę trzecią - byłego członka zarządu (...) spółki z o.o. w S. za zobowiązania spółki. Odwołanie wnioskodawczyni od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 26.07.2012 r. a apelację od tego wyroku oddalił Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 3.06.2013 r.

Dnia 30.12. 2014 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o umorzenie nieopłaconych składek.

Decyzją z 29.01.2015 r. ZUS I Oddział w B. odmówił wszczęcia postępowania w przedmiocie rozpatrzenia wniosku J. S. o umorzenie należności na podstawie ustawy z 9 listopada 2012 r., figurujących na koncie (...) -H spółki z o.o. w S. za które wnioskodawczym jest odpowiedzialna, jako były członek zarządu spółki.

Okoliczności bezsporne

Dowód : wniosek i decyzje w aktach rentowych, akta sprawy VIU 1302/11, zeznanie wnioskodawczyni-zapis protokołu rozprawy k.46

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 1 ust.1 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą (Dz. U z 2012 r. poz. 1551 - dalej: "ustawa umorzeniowa"), na wniosek osoby podlegającej w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy systemowej, która przed dniem 1 września 2012 r. zakończyła prowadzenie pozarolniczej działalności i nie prowadzi jej w dniu wydania decyzji określającej warunki umorzenia, innej niż wymieniona wyżej - umarza się nieopłacone składki na te ubezpieczenia za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. oraz należne od nich odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, koszty upomnienia, opłaty dodatkowe, a także koszty egzekucyjne naliczone przez dyrektora oddziału ZUS, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego. W przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej, wniosek o umorzenie składa płatnik składek. W myśl ust. 1 art. 2 ustawy umorzeniowej, z wnioskiem o umorzenie należności, o których mowa w art. 1 ust. 1 tegoż aktu prawnego, może wystąpić spadkobierca lub osoba trzecia, jeżeli w zakresie tych zobowiązań ZUS wydał decyzję o ich odpowiedzialności. Wskazani adresaci ustawy umorzeniowej zostali więc podzieleni w myśl powołanych przepisów na dwie grupy. Do pierwszej, zaliczono tych, którzy przed 1 września 2012 r. zakończyli prowadzenie pozarolniczej działalności i nie prowadzą jej w dniu wydania przez ZUS decyzji określającej warunki umorzenia (pkt 1 ust. 1 art. 1 cyt. ustawy), zaś, do drugiej grupy zaliczono osoby, które nadal prowadzą działalność, określając je jako osoby inne niż wymienione w pkt 1 ust. 1 art. 1 (pkt 2 ust. 1 art. 1 cyt. ustawy). Taki podział wynikał z konieczności zwrócenia się do Komisji Europejskiej z zapytaniem, czy umorzenie należności na podstawie tejże ustawy stanowi pomoc publiczną zgodną z rynkiem wewnętrznym, czy też nie stanowi pomocy publicznej w rozumieniu Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Tak więc, nie były to inne, w znaczeniu dowolnym, podmioty uprawnione do skorzystania z dobrodziejstw abolicji. Już po wejściu ustawy

w życie, w listopadzie 2013 roku, Komisja Europejska zadecydowała, że umorzenie przedmiotowych należności nie stanowi pomocy państwa.

Dodatkowo, w myśl ust. 1 art. 2 ustawy umorzeniowej, z wnioskiem o umorzenie należności może również wystąpić spadkobierca lub osoba trzecia, jeżeli w zakresie omawianych na gruncie cyt. ustawy zobowiązań, ZUS wydał decyzję o ich odpowiedzialności. Przywołana regulacja prawna wskazuje, że zamiarem ustawodawcy było umorzenie zaległości składkowych należnych za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, czyli za ubezpieczonego, który jednocześnie, na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych, jest również płatnikiem, tą osobą trzecią jest podmiot, wobec którego ZUS wydał decyzję o przeniesieniu odpowiedzialności za zobowiązania płatnika z tytułu nieopłaconych przez niego składek i to na jego własne ubezpieczenie, za okres od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r. Wówczas, postępowanie w sprawie umorzenia jest prowadzone na tych samych zasadach, co w przypadku osoby prowadzącej pozarolniczą działalność.

W świetle powołanych przepisów uznać trzeba, że uprawnionymi do złożenia w trybie ustawy umorzeniowej wniosku o umorzenie należności z tytułu składek są osoby podlegające w okresie od 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym - emerytalnemu i rentowemu oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych, działalności twórczej lub artystycznej, bądź działalności w zakresie wolnego zawodu albo jako wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub wspólnik spółki jawnej, komandytowej, partnerskiej.

Takimi osobami są również spadkobiercy i osoby trzecie, wobec których ZUS wydał decyzję o przeniesieniu odpowiedzialności za zobowiązania płatnika z tytułu nieopłaconych składek przez niego na jego własne ubezpieczenie za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. Na podstawie art. 28 ust. 3 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 107 i następnymi ordynacji podatkowej, za osobę trzecią można w tym wypadku uznać małżonka rozwiedzionego i członka rodziny dłużnika.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy stwierdził, że J. S. była prezesem zarządu (...) spółki z o.o. w S.. Świadczyła tam również pracę na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na 1/8 etatu. Podkreślić trzeba, że we wskazanym okresie skarżąca nie prowadziła działalności gospodarczej, działalności twórczej lub artystycznej, bądź działalności w zakresie wolnego zawodu albo jako wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub wspólnik spółki jawnej, komandytowej, partnerskiej. W dniu 6.06.2008 r. ZUS wydał decyzję o przeniesieniu na wnioskodawczynię, jako osobę trzecią, byłego członka zarządu odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Stąd wniosek J. S. o umorzenie nieopłaconych składek nie mógł odnieść pożądanego dla niej skutku. W konsekwencji, zaskarżona decyzja, którą ZUS I Oddział w B. odmówił wszczęcia postępowania w przedmiocie rozpatrzenia wniosku ubezpieczonej o umorzenie należności na podstawie ustawy umorzeniowej figurujących na koncie (...) spółki z o.o. w S. za które wnioskodawczyni jest odpowiedzialna, jako były członek zarządu spółki, jest prawidłowa, bowiem odwołująca się nie jest osobą uprawnioną do wystąpienia z wnioskiem o umorzenie należności wynikających z zaskarżonej decyzji. Bezzasadnym jest pogląd wnioskodawczyni, że z wnioskiem o umorzenie składek może wystąpić każda osoba trzecia, w tym członek zarządu spółki z o.o. wobec której ZUS wydał decyzję o odpowiedzialności za należności z tytułu składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe oraz wypadkowe, o których mowa w cyt. art. 1 ust. 1 ustawy umorzeniowej nie znajduje potwierdzenia w omawianym stanie prawnym. Niekwestionowane ustalenia w sprawie pozwalają na stwierdzenie, że apelująca nie była osobą prowadzącą pozarolniczą działalność, która od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu, z tytułu prowadzenia tej działalności i nie opłaciła należnych z tego tytułu składek. Nie jest również osobą trzecią, wobec której ZUS wydał decyzję o przeniesieniu odpowiedzialności za zobowiązania płatnika z tytułu nieopłaconych przez niego składek i to na jego własne ubezpieczenie za okres od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r. Wnioskodawczyni jest niekwestionowaną osobą trzecią w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i ordynacji podatkowej, bowiem była członkiem zarządu spółki z o.o., na którego ZUS przeniósł odpowiedzialność za zobowiązania składkowe spółki. Osoba trzecia w powyższym rozumieniu, z przyczyn wskazanych wyżej, nie może być brana pod uwagę jako uprawniony podmiot, ubiegający się o umorzenie należności w trybie ustawy abolicyjnej. Niezasadnym jest, zdaniem Sądu, podniesiony w odwołaniu zarzut naruszenia

przez organ rentowy ust. 1 art. 1 cyt. ustawy umorzeniowej, bowiem przepis ten dotyczy osób w dalszym ciągu prowadzących pozarolniczą działalność a wnioskodawczyni takiej działalności nie prowadziła, co przyznała w trakcie zeznań.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

SSO Ewa Milczarek